

TURKIJE STUURT TROEPEN NAAR LIBIË

Posted on 6. Januar 2020

Een standpunt van Karl Bernd Esser.

In Libië worden de Europeanen bedreigd door een scenario zoals in Syrië. Turkije en Rusland zetten daar hun belangen op het spel. Het Turkse parlement zal op 7 januari 2020 besluiten om Libië binnen te vallen zonder opheldering aan de NAVO. Net als bij de invasie van Noord-Syrië denkt Turkije met zijn nieuwe militaire interventie weinig aan de NAVO-akkoorden en VN-resoluties. Rusland lijkt de geheime partner van Turkije te zijn. Maar het lijkt erop dat Turkije langzaam afscheid neemt van de NAVO en zijn eigen aanspraken op de macht wil doen gelden met Rusland in Libië.

De Turkse troepen worden geacht de regering van nationale eenheid van Fayeze al-Sarraj in Tripoli te steunen, die al maandenlang wordt aangevallen en belegerd door de Libische krijgshoofd generaal Khalifa Haftar. Formeel gezien is de regering van premier Fayeze al-Sarraj de door de VN erkende vertegenwoordiger van Libië, maar zij heeft niet eens de controle over de gehele hoofdstad en is afhankelijk van militaire steun van milities die hun eigen belangen nastreven. Eind november ondertekende Sarraj een uitgebreide overeenkomst met Turkije over militaire hulp, waardoor Ankara lucht-, grond- en marine-eenheden kan sturen en wapens kan leveren. Libië had de Turkse troepen uitgenodigd en Ankara zou op deze uitnodiging ingaan, zei Erdogan.

Op donderdag bevestigde hij opnieuw de zeer omstreden overeenkomst tussen Turkije en de regering in Sarraj over gemeenschappelijke zee grenzen. "De onderhandelingen hierover zijn sinds 2012 aan de gang," zei Erdogan. Met de overeenkomst intensificeert Ankara de confrontatie met Griekenland, Cyprus, Egypte en Israël bij de exploitatie van de aardgasreserves in het oostelijke deel van het Middellandse-Zeegebied. De Libische instellingen zijn sinds de burgeroorlog in Libië verdeeld; er zijn twee regeringen, twee centrale banken en twee veiligheidsapparaten. Vier machtige milities profiteren van de chaos. Ze verdienen hun geld met het smokkelen van olie, wapens en mensen.

De 75-jarige zelfverklaarde veldmaarschalk Chalifa Haftar is de sterke man van de Oost-Libische tegenregering in Tobroek, die strijdt tegen de internationaal erkende overgangsregering in de Libische hoofdstad Tripoli en zich garant stelt voor de terugkeer van een sterke staat in Libië. Nadat de

tegenregering met haar militaire alliantie Fajr Libië (ook bekend als "Libië's dawn") Tripoli in de loop van de burgeroorlog vanaf 2014 heeft veroverd, heeft het parlement niet langer zijn zetel in de hoofdstad maar in Tobroek. Terwijl het vredesplan voor Libië van 2015 bepaalt dat de wetgevende macht permanent in Tripoli zal zetelen, overweegt de Raad van Afgevaardigden om permanent in Tobroek te blijven. In februari 2015 ontmoetten vertegenwoordigers van de "Dawn" de Oekraïense minister van Buitenlandse Zaken Pawlo Klimkin in Kiev. Waarnemers nemen aan dat de "Dawn of Libya" groep, met Oekraïense hulp, MIG-23 gevechtsvliegtuigen uit Kadhafi-tijden heeft gerepareerd zodat ze weer operationeel waren. De alliantie heeft een eigen luchtmacht opgebouwd en heeft de stad az Zintan voor het eerst gebombardeerd in februari 2015. Sindsdien zijn er verschillende luchtaanvallen gevlogen op overheidsposities, bijvoorbeeld in as-Sidr of Ras Lanuf. Veldmaarschalk Haftar, die onder dictator Muammar al-Kadhafi al aan het hoofd van het leger stond, ging toen in de oppositie en sloot zich in 2011 aan bij de opstand tegen Kadhafi, heeft ook meerdere malen het Kremlin bezocht. Rusland was al in de tijd van Khadafi geïnteresseerd in de Libische olie- en gasproductie. Het Russische energiebedrijf ROSNEFT probeerde hier in 2017 op voort te bouwen toen het een overeenkomst sloot met het Libische staatsbedrijf NOC, dat vanuit Tripoli wordt gecontroleerd, over het opnieuw in gebruik nemen van olievelden die door de burgeroorlog waren gefaald. In april 2019 kocht de Franse oliemaatschappij TOTAL haar 16,33% aandeel in het Waha-olieveld in Libië van het Amerikaanse energiebedrijf Marathon voor \$450 miljoen ((Opmerking: Marathon begon als de Ohio Oil Company in 1887 en werd in 1889 gekocht door John D. Rockefeller's Standard Oil). Het bleef een onderdeel van Standard Oil totdat Standard Oil in 1911 werd ontbonden).

De andere aandeelhouders van de gigantische olievoorraad in het Sirte-bekken zijn de Libische Nationale Oliemaatschappij (NOC), waarvan de inkomsten rechtstreeks naar de Nationale Bank gaan, en de in New York gevestigde olieproductiemaatschappij Amerada Hess. De CV's van enkele bestuurders en bestuursleden van de Amerikaanse oliemaatschappij HESS zijn interessant: James H. Quigley - Voorzitter van de Raad van Bestuur, Voormalig Chief Executive Officer, Deloitte; Edith E. Holiday - voormalig assistent van de President van de Verenigde Staten en Secretaris van het Kabinet en Voormalig General Counsel, Ministerie van Financiën van de Verenigde Staten; Terrence J. Holiday - voormalig assistent van

de President van de Verenigde Staten en Secretaris van het Kabinet en Voormalig General Counsel, Ministerie van Financiën van de Verenigde Staten; Terrence J. Holiday - voormalig assistent van de President van de Verenigde Staten en Secretaris van het Kabinet en Voormalig General Counsel, Ministerie van Financiën van de Verenigde Staten, en Edith E. Holiday - voormalig assistent van de President van de Verenigde Staten. Checki - voormalig Executive Vice President en hoofd, Emerging Markets and International Affairs, Federal Reserve Bank of New York; Rodney F. Chase - voormalig Deputy Group Chief Executive, BP en William G. Schrader - voormalig Chief Operating Officer, TNK-BP Rusland.

In de VN-Veiligheidsraad heeft Rusland onlangs een door het Verenigd Koninkrijk voorgestelde resolutie waarin wordt opgeroepen tot een onmiddellijk staakt-het-vuren geblokkeerd. In de afgelopen jaren heeft Rusland ook bankbiljetten ter waarde van ongeveer 10 miljard dinar gedrukt voor de parallelle centrale bank in het oosten van Libië. Russische paramilitairen van de beruchte privé-taskforce "Wagner" zouden ook in Oost-Libië worden ingezet. Onlangs meldde de Britse krant "The Telegraph" dat ongeveer 300 van de Russische strijdkrachten zich in Libië bevinden ter ondersteuning van Haftar. Haftar's jarenlange supporters zijn ook Saoedi-Arabië, Egypte en de Verenigde Arabische Emiraten. In tegenstelling tot Egypte en de Emiraten steunt Moskou generaal Haftar echter niet onvoorwaardelijk.

De legers van de Emiraten en Egypte omzeilen het wapenembargo van de VN tegen Libië en leveren hightech-apparatuur aan het leger van Haftar, dat wordt gebruikt tegen officiële regeringstroepen die naar verluidt worden gesteund door Qatar en Turkije. Zowel Egypte als de Verenigde Arabische Emiraten hebben in het verleden militaire steun verleend aan Haftar, waaronder luchtaanvallen namens hem, volgens VN-verslagen. Dit onderscheidt de situatie in Libië van die in Syrië, waar de Russen alles in het werk stellen om het Assad-regime naar de overwinning te helpen, terwijl Turkije zijn tegenstanders steunt. Minstens twee keer heeft Erdogan Poetin gebeld over militaire hulp aan Sarraj.

De Russische president wordt op 8 januari 2020 in Turkije verwacht. Naast Syrië zullen de gesprekken tussen de twee presidenten zich ook richten op het Libische conflict. Turkije en Rusland hebben afgesproken om te werken aan een snelle oplossing van de crisis in Libië, aldus het Russische ministerie van Buitenlandse Zaken deze week. De enige vraag die nu bij mij opkomt is welk ander motief, afgezien van de

Libische olie en gas (Warlord General Haftar controleert bijna alle olievelden en exporthavens van het land), is er voor Turkije om in 2020 militair zo betrokken te raken bij Libië?

Hier is een historisch overzicht:

De voormalige Italiaans-Turkse oorlog over voormalige Ottomaanse gebieden in het huidige Libië speelt blijkbaar een belangrijke rol in de overwegingen van president Recep Tayyip Erdogan:

Alleen al tussen 1901 en 1911 kozen 1,6 miljoen Italianen voor de weg van de emigratie naar Zuid-Amerika en de Verenigde Staten. Tegen deze achtergrond werd het idee geboren om de sociale problemen van het land op te lossen door middel van koloniale expansie, zoals gepropageerd door de nationalistisch-intellectuele Associazione Nazionale Italiana (ANI). De grote Italiaanse dagbladen namen het voorstel over en verklaarden dat de provincies Tripolitanië en Cyrenaica, die destijds tot het Ottomaanse Rijk behoorden, voor de Italiaanse emigranten gunstige alternatieven voor het Amerikaanse continent waren, omdat er daar genoeg vruchtbare grond was. In de verlaten vlaktes waren er vruchtbare gronden in overvloed voor de zonen van Italië. Het gebied rond de Syrte-Bogen is de terra promessa, de beloofde aarde.

In die tijd werd het Ottomaanse Rijk over het algemeen als zwak beschouwd. Italië stelde daarom op 26 september 1911 een ultimatum aan de sultan in Istanbul en eiste de onmiddellijke overdracht van Tripolitanië en Cyrenaica. Toen sultan Mehmed V (1844-1918) de eisen afwees, verklaarde de Italiaanse regering op 29 september 1911 officieel de oorlog.

Na een bloedige veldslag bij Sciara Sciat (bij Tripoli) op 23 oktober 1911, heeft de Italiaanse bezettingsmacht een pogrom tegen de Arabische bevolking gehouden en hen van verraad beschuldigd. Binnen vijf dagen werden duizenden Arabieren zonder onderscheid neergeschoten, hun hutten verbrand en hun vee in beslag genomen. In de weken daarna ging de bezettingsmacht Italië door met het uitvoeren van massa-executies op openbare pleinen en deporteerde zo'n 4000 Arabieren naar Italiaanse strafeilanden als Tremiti en Ponza. Toch zijn de Italiaanse voorschotten in de daaropvolgende maanden niet verder gekomen dan de kustzones. In plaats daarvan moest het aantal troepen worden verhoogd tot

100.000 man. Lenin (1870-1924) beschreef de hele oorlog daarom als "een geperfectioneerd, beschaafd bloedbad, een slachting van de Arabieren met de modernste wapens" en noemde een aantal van 14.800 gedode Arabieren. Italië is dus ook een "dadersnatie" lang voordat de fascist Benito Mussolini aan de macht kwam. Het land is nog niet verantwoordelijk gesteld voor de pogrom tegen de Arabische bevolking.

Het Ottomaanse Rijk verloor deze oorlog. Het eindigde met de Vrede van Ouchy op 18 oktober 1912, waarin het Ottomaanse Rijk Tripolitanië, de Cyrenaica en de Dodekanesos aan Italië overdroeg. Na het sluiten van het vredesverdrag concentreerde het Italiaanse leger zich op de systematische onderwerping van de nieuwe koloniën Italiaans-Libië (1934-1943) en Italiaans-Dodekanesos (1923-1947).

Het Ottomaanse Rijk steunde in het geheim de lokale Arabische verzetsbeweging in Noord-Afrika, zelfs na het sluiten van de vrede, die vooral gesteund werd door de Soefi Sanussiyya Orde. De leider, Ahmad Ash-sharif, gebruikte zijn hoge spirituele status om op te roepen tot jihad tegen de buitenlandse indringers, niet alleen in Libië maar in de hele moslimwereld. Tijdens de Eerste Wereldoorlog, in november 1915, werd Ahmad ash-sharif door het Ottomaanse Rijk aangemoedigd om naast de strijd tegen Italië Egypte binnen te vallen. Het Duitse Rijk steunde de Orde ook met wapenleveranties. Van november 1915 tot oktober 1918 voeren Duitse onderzeeërs met dit doel tussen de havens van de Midden-Mogendheden en de Libische kust. Toen de Britse troepen in februari 1916 een tegenoffensief lanceerden, waren de licht bewapende cavalerie-eenheden van de Sanussiyya echter hopeloos inferieur. Op 14 maart werd Sollum heroverd door de Britten, in oktober 1916 werd ook de Orde uit de Egyptische oases verdreven. De nederlaag zorgde ervoor dat Ahmed ash-sharif ontslag nam uit de leiding van de Orde en deze overgaf aan zijn 26-jarige neef Mohammad Idris, die later koning van Libië werd als Idris I. In augustus 1918 werden de resterende troepen van de Orde op hun laatste basis in Misrata omsingeld. Ahmed asch-Scharif's enige overgebleven optie was om te ontsnappen op een Duitse onderzeeër die daar geland was. Hij ging eerst in ballingschap naar Oostenrijk-Hongarije en later naar het Ottomaanse Rijk. Ahmed asch-Scharif stierf in Medina op 10 maart 1933.

Onder Benito Mussolini concentreerde Italië zich vanaf 1922 weer op de verovering van de koloniën. Om de verzetsbeweging van haar basis te beroven, werden in de zomer van 1930 ongeveer 100.000 Arabische

semi-nomaden gedeporteerd en geïnterneerd in 15 concentratiekampen in de woestijn. Bijna de helft van de gevangenen stierf daar in de zomer van 1933. Na 1945 hoefde Italië zich ook niet meer te verantwoorden voor deze genocidale oorlogsmisdaad. In januari 1932 werden Tripolitanië en de Cyrenaica eindelijk als "gepacificeerd" beschouwd. Maar al in 1943, na de nederlaag van de Asmogendheden in Noord-Afrika tijdens de Tweede Wereldoorlog, werden beide gebieden onder Frans-Brits bestuur geplaatst en uiteindelijk als Libië in 1951 onafhankelijk verklaard.

Vandaag wil Erdogan de oude Ottomaanse gebieden weer onder zijn invloed brengen en steekt hij de NAVO-partners in de rug met zijn geplande militaire actie. De grootste NAVO-macht lijkt zich na de VS te ontwikkelen tot een nieuwe regionale macht in Europa en heeft al gedreigd de Amerikaanse bases in Turkije te sluiten.

Drie nieuwe Amerikaanse militaire bases in Griekenland en een nieuwe militaire alliantie zullen een rem zetten op het afvallige Turkije en andere NAVO-partners:

"Griekenland is een factor van stabiliteit in het door de crisis geteisterde oostelijke Middellandse-Zeegebied. Nauwere militaire samenwerking zal ook positieve effecten hebben op andere gebieden zoals de economie en de investeringen van de VS in Griekenland stimuleren," benadrukte de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Pompeo onlangs.

De steeds slechter wordende betrekkingen tussen de Verenigde Staten en hun officiële NAVO-bondgenoten in Europa en Turkije hebben geleid tot de ondertekening van het nieuwe Amerikaans-Griekse Wederzijdse Verdedigingsakkoord op 8 oktober 2019. De overeenkomst voor onbepaalde tijd, die volgens de voorstanders ervan niet de goedkeuring van het Griekse parlement behoeft, voorziet in een uitbreiding van de marinebasis van de Amerikaanse zesde vloot op Kreta, de oprichting van dronebases in Centraal-Griekenland en een militaire basis en een aardgasfabriek in Alexandroupolis. Deze laatste basis zou het mogelijk maken om vloeibaar gas uit de VS naar Griekenland te transporteren. Dit zou het mogelijk maken het Russische gasmonopolie in de regio te doorbreken en de Duitse Nord Stream 2-gaspijpleiding door de

Balkan te vervangen via nog aan te leggen gaspijpleidingen.

Het belangrijkste onderdeel van de militaire samenwerking tussen de twee landen is de uitbreiding van het gezamenlijk gebruik van de Souda-marine en de luchtmachtbasis op Kreta, aldus de Griekse minister van Defensie Nikos Panagiotopoulos. Daarnaast moet het Amerikaanse leger ook worden voorzien van "de faciliteiten en infrastructuur" van de luchthavens van Larissa, Alexandroupolis en Stefanovikeio.

Tot nu toe zijn er Amerikaanse drones van het type MQ-9 Reaper gestationeerd op de vliegbasis in Larissa US. Nu wordt er een nieuwe helikopterbasis opgericht in Alexandroupolis. Er worden ook aanvalshelikopters gestationeerd in Stefanovikeio. "De plannen zullen niet beperkt zijn in de tijd - ze hebben een strategisch perspectief", zei de minister. De in 1990 ondertekende Amerikaans-Griekse overeenkomst voor samenwerking op het gebied van wederzijdse verdediging (MDCA) had slechts één Amerikaanse militaire basis in Griekenland op het eiland Kreta. Het Griekse parlement keurde jaarlijks de verlenging van de overeenkomst met een jaar goed.

Militair gezien vormt de Alexandroupolis-basis een bedreiging voor Rusland en de Balkan, maar ook voor Iran en het Midden-Oosten. Het zou Washington in staat stellen troepen naar de Balkan te sturen zonder door de Turkse en vervolgens door Rusland gecontroleerde wateren naar de Zwarte Zee te hoeven reizen. Zoals de Griekse defensie-analist Efthymios Tsiliopoulos aan Al Jazeera vertelde, zou deze basis in Alexandroupolis Washington "in staat stellen om operaties in de Balkan veel sneller te ondersteunen dan via andere havens". Hij voegde eraan toe dat de Amerikaanse troepen op de Griekse bases ook "gemakkelijk inzetbaar" zouden zijn in het Midden-Oosten. Het Pentagon zou deze nieuwe bases ook kunnen gebruiken om schepen met vluchtelingen die via de Egeïsche Zee uit het Midden-Oosten naar Griekenland en Europa proberen te vluchten, tegen te houden.

Met betrekking tot de oploeiende conflicten tussen Griekenland en Turkije over Cyprus en de olieboorrechten in het oostelijke deel van het Middellandse-Zeegebied heeft Pompeo het standpunt van Griekenland ten aanzien van Turkije in niet mis te verstane bewoordingen herhaald. Pompeo zei dat hij Griekse, Cypriotische en Israëlische ambtenaren had ontmoet: "We hebben duidelijk gemaakt dat

operaties in internationale wateren worden geregeld door een aantal verordeningen. We hebben de Turken verteld dat illegaal boren in de Middellandse Zee onaanvaardbaar is."

De "Straatovereenkomst" of het Verdrag van Montreux van 20 juli 1936 gaf Turkije echter de volledige soevereiniteit over de Dardanellen, de Zee van Marmara en de Bosporus terug. Het is nog steeds van kracht en regelt het vrije verkeer van schepen door deze wateren. Voor oorlogsschepen gelden speciale regels. In vredetijd moet Turkije vooraf via de diplomatieke kanalen op de hoogte worden gebracht van het passeren van een oorlogsschip, meestal acht dagen van tevoren. Oorlogsschepen uit staten die niet aan de Zwarte Zee grenzen, zoals die van de VS of Duitsland, mogen niet langer dan 21 dagen in de Zwarte Zee blijven. De tonnage van oorlogsschepen van niet-ripariërs die tegelijkertijd door de zeestraten varen, mag niet meer dan 15.000 ton bedragen (artikelen 11 en 14). Bovendien mogen oppervlakte-oorlogsschepen met een capaciteit van meer dan 10.000 ton en onderzeeërs van staten die niet aan de Zwarte Zee grenzen, evenals vliegdekschepen in het algemeen, niet door de Straat varen. De internationale Straatovereenkomst was ook een reden waarom Oekraïne geen hulp kon verwachten op deze zeeroute in het Krim-conflict. In het Kaukasusconflict van 2008 weigerde Turkije de Amerikaanse oorlogsschepen de Zwarte Zee in te varen omdat de totale tonnage die volgens de overeenkomst was toegestaan, was overschreden.

Als Turkije in oorlog is, wordt de doorvaart van oorlogsschepen volgens de overeenkomst volledig aan het oordeel van de Turkse regering overgelaten. Het nieuwe partnerschap van Poetin en Erdogan verhindert zo de doorvaart van grotere Amerikaanse en NAVO-schepen naar de Zwarte Zee.

Conclusie:

Moskou biedt Erdogan's geplande militaire interventie in Libië een kans om zich opnieuw te vestigen als een kracht voor de openbare orde. De Europeanen zouden in het nadeel zijn als ze er niet in slagen een gemeenschappelijk standpunt in het conflict te vinden en meer initiatief te tonen.

Ondertussen is er geen teken van een versterking van de officiële Libische regering in de hoofdstad Tripoli in het Libische Westen. Integendeel, radicale islamisten blijven invloed krijgen in dit deel van het land. Zo staat Khaled Ammar al Mishri sinds 8 april 2018 aan het hoofd van de Hoge Staatsraad in Tripoli. De

Staatsraad is een 145 leden tellend tegenwicht tegen het Tobroekparlement van generaal Haftar. Al-Mishri is een radicale moslimbroeder uit Zawiya ten westen van Tripoli; zijn opkomst doet het vooruitzicht op een toenadering tussen Oost en West ver weg lijken. Al-Mishri bezocht DOHA begin maart 2019 en had een ontmoeting met Tamim bin Hamad Al Thani, Emir van Qatar, om de situatie in Libië te bespreken.

Hij bezocht Rusland in maart 2019 en had een ontmoeting met de gezant van de Russische president voor het Midden-Oosten en Noord-Afrika, Michail Bogdanov, en de voorzitter van de Raad van de Federatie, Valentina Matviyenko. Zij bespraken plannen om Libië te stabiliseren na de start van de militaire operatie van generaal Chalifa Haftar. Begin april 2019 bezocht al-Mishri Istanbul en sprak met de Turkse president Recep Tayyip Erdogan over de situatie.

Op 28 december 2019 vloog de voorzitter van het Oost-Libische parlement, Aguila Saleh Issa, naar Cyprus. Sjeik Aguila Saleh Issa is een leider van de Obaidat-stam, een van de grootste stammen in de Kyrenaica. Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Benghazi, werd procureur-generaal en stond aan het hoofd van het Hof van Beroep voordat hij werd verkozen tot president van het Libische parlement, dat internationaal werd erkend in het Akkoord van Skhirat van 2015. Het Amerikaanse ministerie van Financiën heeft zijn tegoeden bevroren, ook al bezit hij geen enkele dollar in de VS. "De waarheid is volledig verdraaid," zegt Saleh in een interview. "Ze staan niet toe dat ik naar Amerika ga, naar Europa, alleen maar omdat ik de regering van Fayez al-Sarraj niet heb gelegitimeerd."

Saleh rechtvaardigt het besluit van het Libische parlement om de Moslimbroederschap als terroristische groepering te classificeren als volgt: "De Moslimbroederschap is de leider van alle extremistische groeperingen. Zij gelooft niet in democratie en democratische regels. Ze hebben al eens een staatsgreep gepleegd tegen de regering, met de steun van bepaalde landen die wilden dat de Moslimbroederschap het hele staatsapparaat zou controleren. De Moslimbroederschap heeft volledige controle over Sarraj's eenheidsregering. Zij zijn degenen die de illegale migratie naar Europa en dus naar Duitsland bevorderen. Ze herkennen geen ander systeem dan hun eigen systeem. Toen zij de verkiezingen in 2014 verloren, verzetten zij zich tegen de rechtsstaat door een parallelle regering te vormen die enkele landen steunde die beweerden voor de democratie te zijn. Het is een volwaardige terroristische groepering die achter de

aanslagen in de hele wereld schuilgaat; Sarraj heeft met steun van de VS deze terroristische groeperingen een ongelooflijke hoeveelheid geld betaald, terwijl de Libiërs ter plaatse, op wiens grondgebied de olievelden zich bevinden, leeg zijn gekomen. Sarraj heeft herhaaldelijk verklaard dat hij deze groepen steunt. Het parlement kan het ontslag van Sarraj niet eisen omdat zijn regering niet legaal is.

Het Parlement had al twee keer geweigerd haar te vertrouwen. "Tijdens de laatste zitting hebben we de Verenigde Naties en de internationale gemeenschap gevraagd om de eenheidsregering van Sarraj niet langer te erkennen en te steunen. De allerlaatste zitting van het Parlement in Tripoli werd bijgewoond door slechts negen parlementsleden die momenteel in functie zijn, alle andere zijn geschorst, hebben ontslag genomen of zijn verlopen". De besluiten die in deze zitting zijn genomen, zoals de uitnodiging aan Turkije met het verzoek om interventie van de troepen in november 2019, zijn dus niet geldig.

Voorzitter Saleh van het Parlement heeft de bereidheid van Turkije om troepen naar het Noord-Afrikaanse land te sturen als onaanvaardbaar bestempeld. Saleh zei: "Dit zou een ongewenste inmenging in de zaken van een soevereine staat zijn." Saleh beschuldigt NAVO-lid Turkije ervan de spanningen te verergeren en de regio te destabiliseren. Saleh beschuldigde de regering van al-Sarraj in Nicosia van het bevorderen van "een Turkse kolonisatie van Libië". De overeenkomst met Ankara was echter "illegaal". In Nicosia heeft Saleh ook de president van het Cypriotische parlement, Demetris Syllouris, ontmoet. In een gezamenlijke verklaring werden de twee overeenkomsten van al-Sarraj met Turkije over de zeegrenzen veroordeeld als een schending van het internationaal recht. Op de vraag of Turkije niet kan worden tegengehouden, antwoordde Saleh dat alle leiders van de Moslimbroederschap en terroristische groeperingen in Turkije zijn en dat gewonden ook in Turkse klinieken worden behandeld.

"Als ons leger een van deze wapentransporten over zee bombardeert, zal de internationale gemeenschap dit zien als een bedreiging voor de internationale veiligheid en vrede". Maar de Libiërs zijn vastbesloten om het kapitaal van deze extern gesteunde groepen te bevrijden en de milities en terroristen uit Tripoli te verdrijven, zei hij. Het wapenembargo tegen het Libische Nationale Leger (LNA) moet worden opgeheven," zei hij.

Waarschijnlijk vanwege het huidige Syrische vluchtelingenvraagstuk met Turkije, geeft Duitsland geen commentaar op de geplande Turkse invasie in Libië of op de overeenkomst over de zeegrenzen in de Middellandse Zee. Onze Kanselier zal deze zaken gewoon uitzitten en wegkijken.

Toevoeging van de auteur vanaf 04.01.2020:

"De Amerikaanse president Donald Trump waarschuwt Turkije voor een militaire interventie in Libië.

In een telefoongesprek met de Turkse president Recep Tayyip Erdogan op 2 januari 2020 zei Trump dat "buitenlandse inmenging" de situatie in de Noord-Afrikaanse crisistaat zou compliceren. Erdogan had donderdag van het parlement het mandaat gekregen om een jaar lang soldaten naar Libië te sturen. "

Bronnen:

1. https://de.wikipedia.org/wiki/Associazione_Nazionalista_Italiana
2. https://de.wikipedia.org/wiki/Ahmad_asch-Scharif
3. <https://www.zeit.de/2003/21/A-Libyen>
4. https://de.wikipedia.org/wiki/Vertrag_von_Montreux
5. <https://www.nytimes.com/2019/11/05/world/middleeast/russia-libya-mercenaries.html>
6. <https://de.wikipedia.org/wiki/Abgeordnetenrat>
7. https://de.wikipedia.org/wiki/Aguila_Saleh_Issa

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: quetions123 / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de

mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK